

Lluís Batlle i Rosell

Del llenguatge lògic a l'esperanto

En Lluís Batlle i Rosell va néixer a Santa Pau l'any 1981, i actualment està domiciliat a Girona. Ha cursat els estudis d'enginyeria superior en telecomunicacions, i això l'ha portat a integrar-se en una empresa d'elèctrica i informàtica que treballa per al sector industrial.

—Lluís, com vares descobrir l'esperanto?

—Primer havia estudiat un temps una altra llengua artificial que en principi va despertar la meva curiositat. Es tractava del Lojban, que vol dir «llenguatge lògic». Hi vaig aprendre molta gramàtica, molt interessant, però no acabava d'entusiasmar-me perquè presentava força dificultats a l'hora de parlar. Per això, i havent-ne sentit parlar, vaig inclinar-me a adquirir algun coneixement de l'esperanto. Però —i no sé ben bé per què— en començar a cercar-ne coses per Internet em va donar la sensació que tenia connotacions doctrinàries, sobretot catòliques, i vaig dir prou. Això era cap als anys noranta, mentre anava a l'institut.

—Però hi hagué un retorn, pel que sembla.

—Sí. A la biblioteca Vapor Vell, de Barcelona, l'any 2003, vaig trobar-hi una lleixa amb llibres d'esperanto, diccionaris i manuals. Vaig agafar-hi un diccionari esperanto-castellà molt senzill (Sopena) i un llibre, *El nuevo método de esperanto*, de Fernando de Diego. A casa, tot cercant per Internet novament el tema de l'esperanto, vaig veure que hi havia moltíssima activitat i res a veure amb la imatge catòlica que en tenia a l'institut.

M'hi vaig involucrar ràpidament. Vaig afanyar-me a estudiar-lo i vaig anar a comprar cosetes a la botiga de segona mà d'en Karles Berga, on anunciava que s'hi podia anar a comprar parlant esperanto. També vaig fer alguna visita al centre d'esperanto de Sabadell, i aquelles trobades eren molt gratificants.

Em vaig inscriure a la llista de correu de KEA (Kataluna Esperanto Asocio) i fins i tot he ocupat alguna responsabilitat en la junta de Kataluna Esperanto Junularo.

>> *Lluís Batlle i la seva dona, l'Olga, també esperantista.*

S./OERO BOSGA

—I la teva immersió en l'esperanto internacional, quan tingué lloc?

—L'any 2004 em vaig inscriure a la IJK Internacia Junularo Kongreso, és a dir, al Congrés internacional de joves, que es feia a Rússia, concretament a Moscou.

Em vaig ben preparar. Vaig cercar per Internet adreces de joves russos, vàrem intercanviar correspondència i establir xats, i vaig trobar, per aquest mitjà, el meu allotjament a Moscou. Fou una experiència estupenda. Em va agradar molt i allà vaig conèixer l'Olga, que avui és la meva esposa.

L'any següent la IJK es féu a Polònia. Hi vaig tornar i l'Olga també, i la nostra història va continuar amb el nostre casament aquell mateix any i amb l'arribada, ara fa set mesos, de la nostra filleta.

—Què és el que més t'atrau d'aquesta llengua artificial?

—He començat per dir-te que m'entusiasma la semàntica general, una branca de la psiquiatria relacionada amb el funcionament de les llengües i de la parla. Un dels exercicis interessants és inhibir i potenciar certs patrons de llenguatge.

I el que fa molt agradable el domini d'aquesta llengua i compartir-la és que, quan parles amb altres esperantistes, a més de la parla i de què parlem, l'esperanto ja és, per començar, un interès en comú. Si parlo l'anglès, tot i dominar l'idioma em serà més difícil encetar un tema de conversa amb desconeguts.

—I ja per acabar, ets optimista quant a la difusió i implantació d'aquesta llengua?

—És un tema que no m'interessa, al revés. Si comença a fer-se estudiar a les escoles, instituts, acadèmies i universitats, per la seva facilitat pot posar en perill l'ús de les llengües vernacles. La gent s'hi podria sentir còmoda ràpidament, i potser veurien les llengües històriques com una nosa per a la seva formació. Aquí ja ens ho han venut sempre amb el castellà, dient-nos que amb el català no anem enlloc. Per sort, el castellà ha estat vist durant segles com una imposició, i l'assimilació cultural no ha estat pitjor.

Ara tenim l'anglès de llengua franca a l'escola i no se li veu la connotació d'imposició. A mi, com a català, em sembla molt bé, però ens és complicat aprendre-la. Poca gent arriba a sentir-se tan còmoda en anglès com en català, ja que és una llengua prou difícil. I si, com s'especula, el xinès li va al darrer com a llengua franca, encara serà més difícil aquesta comoditat i les vernacles se'n veuran beneficiades.

El que importa és que els que hem tingut la sort de descobrir l'esperanto aprofitem les oportunitats que ens dona per comunicar-nos amb amics d'arreu del món que, com nosaltres, saben què parlen, saben de què parlen i amb els quals ens sentim units per ideals semblants.

La conversa, naturalment, no s'ha acabat aquí, però la resta ja s'aparta del tema que m'ha portat a entrevistar-lo. Per tant, gràcies Lluís, i *Ĝis revido*, a reveure.

M. Dolors Godoy i Rotllens és professora d'esperanto.